Η κάμαρα

written by Άννη Νούνεση | 01.01.2023

Ετούτη η κάμαρα άνοιγε μόνο μια φορά το χρόνο. Τις άλλες μέρες η πόρτα έμενε κλειστή κι εκείνη, έβλεπε μέσα τσου πεθαμένους όλους. Μόρτι σεντούτι, ιν τζίρο τάβολα.

Ένα έπιπλο με ύφος εκκλησιαστικό έμοιαζε με στασίδι και οι πολυθρόνες , τέσσερις

αυτές, καθότανε με τις βελούδινες ταπετσαρίες τους δεξιά και αριστερά από τσι φανέστρες παρέα με τσι κοντρίνες, που σωριαζότανε βαριές από το ταβάνι για κόντρα λούτσε. Χορό εκάνανε εδώ τα κρόσσια τα γυαλιστερά, που εκρεμότανε από παντού.

Ο καναπές, οι πολυθρόνες, το τραπεζομάντηλο και οι κουρτίνες είχαν “κρεμάμενα” όπως τα έλεγε, η μιτσή στις άκρες τους μεταξωτά.

Με γλώσσα, μύτη, δάχτυλα ποδιών μα φυσικά και των χεριών τα είχε κάνει από μικρή να κουνηθούνε πέρα δώδε, πάντα κάτω από “μπα μπα μπα, κοίταξε μάτια δεν τα εφέραμε όλα τούτα από το Τριέστε για να τα ξεκάμεις, μην είσαι ανάντελη, στα τζίτα, κάτσε καλή, σώνει με τσι γκιράντολες”.

Το δωμάτιο άνοιγε πάντα τα Χριστούγεννα. Εκεί στόλιζαν και το κυπαρίσσι με μπάλες τσελέστε, που ήτανε ιλ κολόρο ντε ι μπεμεστάντι.

Την είχε δει τη τζια Έλλη να το ανοίγει. Ένα πρωί, πριν τις γιορτές, φορώντας την άσπρη της μεταξωτή ποδιά έβγαζε το κατάλληλο κλειδί και λέγοντας “αβάντι και του χρόνου και πολλούς” έβαζε το μέταλλο στη κλειδαριά και άνοιγε τη πόρτα.

Είχε τώρα τούτο το παιδί ντιρίτο αν εκαθότανε καλό να μπαίνει να ξαπλώνει στο δωμάτιο από μεσημέρι, την ώρα που ενεκρωνόντανε οι μεγάλοι! Έμπαινε μέσα, το λοιπόν , στη κάμαρα, τη σκοτεινή, όταν την καίγανε τα πόδια και ξάπλωνε στον καναπέ πλέκοντας τα χέρια της γύρω από το στέρνο.

Τα μωβ λουλούδια κλείνανε τα μάτια της και το βελούδο άναβε το κορμί της. Οι δύο πλεξίδες των μαλλιών της χανότανε στο πλάι με τα φιογκάκια τους και τα παπούτσια πέφτανε στο πάτωμα. Το χέρι χάιδευε το ακριβό βελούδο ανάμεσα από τα δάχτυλα αθόρυβα μην την νομίσουν άτακτη.

Εκεί η μοναξιά γινότανε χαρά. Βελούδο στο κορμί της και στα μπούτια το ακριβό ταξιδεμένο υλικό, φερμένο από μακριά πράγμα, ανεκτίμητης αξίας, γινότανε το μυστικό της.

Κανείς δεν ήξερε πως αγκαλιά με το βιβλίο της, κλειστό γιατί ήταν όλα σκοτεινά, χάιδευε η ίδια το μυαλό της με δάχτυλα βελούδινα!